

COLUMN IMPASSANT

Brikken

AD VAN ITERSON

We waren gaan zwemmen, in het Sportfondsenbad. Daar was 's avonds, rond etenstijd, een uur vrij zwemmen. Er bleken ook andere kinderen uit Limmel aanwezig. De spil van dat groepje was M. Onlangs had ze me in de brandgang warme lucht toegewuifd met haar moeders boodschappenboekje. Dat was ik dus voor haar: lucht. Maar in de speeltuin in het Steinerbos – uitstapje met het kindervakantiewerk - gaf ze me hoop. Ze rolde met me door het zand, nadat we tegelijk van de draaischrijf waren gecentrifugeerd.

Hoop die ik beter liet varen. Naast de ingang van het Sportfondsenbad was een lege hoek, achter een muurtje. In die bak was M's groepje aan het keten. Het was in feite een bronstige dans voor M. zelf, die zij zich liet welgevallen. Ze leek mij niet te zien. Maar opeens zei ze: "Loop met ons mee." Ik zag weer licht. Wat kon ik doen toen ze de Bek (Borgharenweg) insloegen in plaats van de Dolmansstraat, de normale route, die ik voor mijn ouders moest nemen?

Het begon al te schemeren. Direct floepten de straatlampen aan, en dan moest ik thuis zijn. Het groepje had te zeer gelummeld. "Kom", zei M. "Langs de brikkenkuil zijn we sneller in Limmel." Halverwege de Bek nam het groepje het grindpad dat schuin naar het RKVCL-terrein liep. Ik kende dat pad, maar niet in de schemer, laat staan in het donker, wat het al bijna was.

De brikkenkuil, rechts, was mij in daglicht al spookachtig genoeg. De Sphinx stortte er gebroken servies, tegels, afgedankte gipsmallen. Die mallen, in stukken geslagen, werden gebruikt als stoepkrijt. Dat maakte de kuil tot een potentiële arena. "Ik had dat stuk het eerst!"

In de brikkenkuil werd ook gefriemeld en sterker. Ook geen fijne gedachte. Een koppeltje betrappen... Wat kreeg je misschien te zien? Het zou je de zin kunnen beroven later zelf onderdeel van een stel te worden.

Veel te laat kwam ik thuis. Mijn moeder was me over de Dolmansstraat tegemoet gelopen en gek geworden van ongerustheid.

In Limmel is opnieuw onrust. Al jaren, eigenlijk, en op grote schaal. De brikkenkuil lag in het hart van wat de nieuwbouwwijk van Limmel aan de Maas moet worden.

Eerst die foute megaloods van tafel vegen. Tijdens de protestmars vertelde buurtstrijder Jack Ummels me: "*Brikkekojl* zegt het al. De Limmelaar is gericht op bouwen. Huizen van brikken. Voor mensen." Zo is dat!

